

487575

1-15 OCTOMBRIE 1946

APARE BILUNAR

Redacția și Administrația:

Str. Cobălcescu, 16 * Tel. 3.40.80

20

Revista copiilor și a tineretului

Lei 1000

Stiași că...

...animalele nu rămân indiferente la muzică? Se spune că câinii suferă de pe urma muzicii, în timp ce pisicile scot un mieunat de plăcere. Nu-i vorbă și șoricelilor le plac muzica. Un șugubaș povestește că a vădit ne dor sarinei

să valseze la sunetul unei armonici. Și șopârta este foarte muzicală, dacă fluierăm încet și târăgănat. Cât despre șerpi, ce să mai spunem: ați auzit cu toții de îmblânzitorii indieni? Ce spuneți, n'ar fi plăcut să observați animalele din jurul casei? Comunicați-ne și nouă dacă le place muzica!

...„insula plutitoare” pe care Jules Verne a imaginat-o într'unul din romanele sale, a fost construită de către englezi în timpul războiului? În toate

porturile mari se aflau astfel de „insule plutitoare” pe care se amenajaseră piese de artilerie. Ele urmau să fie trase de remorcare pentru cazul unei debarcări în Norvegia. Dar capitularea Germaniei a făcut să nu mai fie puse în practică.

...în mod obișnuit, gorila are un creier de 530 centimetri cubi, în timp ce omul îl are de circa 1.500 cm³? Dar și creierul omenească nu e la fel. Au fost cazuri când a trecut dincolo de această mătă.

Oamenii geniali au avut totdeauna un creier mai mare. Cuvier de exemplu, a avut un creier de 1.831 grame, Turghentev de 2.020 grame, Cromwell de 2.229 grame, iar Lordul Byron de 2.238 grame.

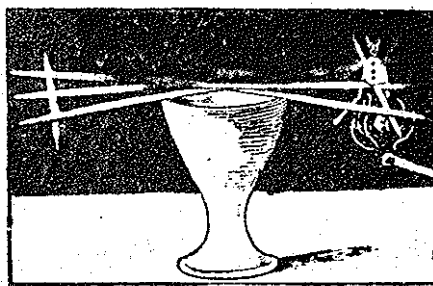

...cea mai mică mamă din lume trăiește în Brazilia și Mexic? Numele ei este Ouisiti pigmea sau Ouisiti cea mică. Ea poate încăpea cu totul într'o ceașcă de cafea. Se acamodază foarte bine cu

traiul printre oameni și dacă în timpul iernii se menține temperatura de +18° în camera unde se află, poate trăi ani îndelungași. În cazul când temperatura este mai mică de +18° se îmbolnăvește de un soi de rachi-tism.

INDRUMARI PRACTICE

O mașină care aruncă oameni în aer

Pe baza electricității, lemnului, cineva a inventat o mașină, unică în felul ei, pe care noi o putem construi din câteva scobitori de lemn.

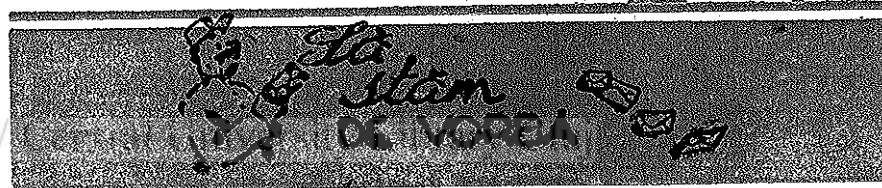
Cu această mașină putem arunca în aer, cu siguranță și cu precizie, orice persoană minusculă.

Este de prisos să facem descrierea mașinei, deoarece figura de alături explică în deajuns modul în care trebuie așezate cele cinci scobitori, pentru a construi această mașină „formidabilă”.

„Persoana” pe care ne-am supărat, și pe care vrem s'o aruncăm în aer, trebuie făcută dintr'un dop, din miez de pâine și din câteva bețișoare.

O punem apoi pe scobitoare și aprindem unul din capetele mașinei.

Mașina va sări în aer, iar persoana își va primi pedeapsa bine-meritată.

Barbete Ceaușu Vîou, Loco. — Este o legendă cunoscută. Trimite, altceva. Așteptăm.

Marinescu Gheorghe, Buzău. — Scrisoarea d-tale ne-a făcut o plăcere cu totul deosebită. Citirea ei a produs o impresie extraordinară în comitetul nostru de redacție. Propunerile făcute pentru difuzarea revistei sunt foarte bune. Ele au coincis, în mare parte, cu măsurile luate de administrația noastră, în ultimele două săptămâni al căror efect se va resimți însă mai târziu.

Teleguță Traian. — Aceste reviste le poți găsi numai la Institutul Francez din București sau într'o bibliotecă particulară. Noi avem ideea de ele, dar continutul și tehnica lor e mult depășită de reviste care apar acum la Paris.

Potrescu Ovidiu, Bacău. — „Elevii nu citesc”, spui d-ta în scrisoarea din 2 Oct. a. c. Nu toți elevii nu citesc, răspundem noi. Nu citesc numai elevii, care, în loc să cumpere o revistă, cumpără Gazeta Sporturilor sau alte gazete de acest fel și se amuză cu lectura lor. Nu suntem împotriva sportului. Dar în ordinea importanței ei vine în urmă altor cunoștințe generale. Sototim că este mai important, mai util și mai plăcut, să ai mai multe cunoștințe despre cel mai nou tip de avion care este o biruință a spiritului uman, decât să cunoști precis numele tuturor jucătorilor din cutare echipă de fotbal din Europa sau delă noi.

Tarascu Gabriel Octavian, Tr.-Sc-

verin. — Schița d-tale e foarte slabă. N'are subiect. Întâmplarea trebuie să aibă început și deznodământ logic. Apariția omului cu aripi, între copiii prinși în joc n'are nici un sens.

Gheasde George, Loco. — Faptul că nu-i iubești pe profesori, nu înseamnă că ei s'nt așa cum îi prezintă d-ta în schița „Cancelaria”. Venerabilul Dinu Flăscuț e o figură caraghioasă, dar faptul că vă spune „copile” la toți, cu dragoste și cu dulceață nu arată că sufletul îi e sensibil și iubitor de oameni era al unui adevărat părinte, care nu merită întepăturile d-tale „scolărești”.

Constantinescu Dumitru, Tg.-Mureș. — Ne-ai trimis o descriere greoaie și neînțelegătoare. Numeroasele greșeli gramaticale arată că citești puțin și scrii și mai puțin. Nu mai vorbesc de întrebuintarea semnelor de punctuație. Este pentru d-ta un capitol secret, cum pentru noi toți este un mare secret fabricarea bombei atomice!

Bădiță Vasile, Loco. — Nu publicăm scaturi. Ai humor. Dar trebuie dozat. Sigur că vei atinge să colaborezi la revistele humoristice.

ALEXEI NADA, Brarov. — Nu publicăm povestiri științifice greoaie. Despre energie atomică noi am vorbit într'unul din numerile trecute ale revistei. E adevărat că încercarea noastră a fost cam greoaie, dar materialul a fost expus mai sistematic, cu mai mult discernământ. Este un subiect, care depășește posibilitățile d-tale.

ABONAMENTE: Trei luni 6000 Lei * Șase luni 12.000 Lei * Un an 24.000 Lei * Pentru școli și Cămine 48.000 Lei * Pentru Intreprinderi și Instituții 100.000 Lei anual * CONT CEC 210.138

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dnr. Gen. P.P.T. Nr. 225/20.11.40

Negrul vâl al nopții începu să se destrame. Abia mijind, în zare, două piscuri de munte se iviră ca niște stafii din neant. Mustafa pironi privirea pe fondul vântat al cerului și înțelese că trebuie să fie cele două piscuri învelite veșnic în pătură groasă de zăpadă: piscul Himalai și piscul Cîcătăchi.

Călătorea pentru întâia oară pe aici. Auzise că strălucirea piscurilor în zori e atât de vie și că plecapetele privitorului se închid, dacă stăruie să le mai privească. Mai auzise Mustafa că albul veșnic al munților din zare are o poveste, a cărei origine se pierde în negura vremii...

De bună seamă că trebuie s'o știe călăuza lui, care e născută în părțile acestea...

Halim stătea pe vine, aplecat deasupra focului, punea din când în când câte un lemn și betigașe uscate și cânta, târăgănat, ciudat de trist, ca dintr'un fluer de păstor.

— Ce fel de cântec e ăsta, Halim? îl întrebă Mustafa.

— Este un cântec despre munții răspunse el, încet.

— Dece e așa de trist?

— Cine știe! Poate că nu e adevărat nimic din ceea ce spune cântecul. Poate că-i adevărat. Cine știe!

Focul lumina chipul visător și palid al lui Selim. Betigașele trozneau și se întindeau, ca niște arcure. Pe margini, cenușa se topea și se înegrea; jănatecul părea închis într'un cerc de păcură.

Selim tuși ușor în palmă, ca să-și potrivească glasul și începu să povestească:

— Se zice că oamenii, care trăiau altădată la poalele munților, îl supărară pe Allah cu răutatea și lăcomia lor. Și Allah, în mânia lui nestăpănită, porunci soarelui să-i nimicească pe toți. Și soarele se opri din mers: nu mai venea nici noaptea; nici amurgul, nici zorile nu se mai vedeau; vântul se potoli și se stinse; fluviile, râurile și fântânile secară.

Soarele, spânzurat deasupra pământului, continua să ardă; lungi

de LIANA GHERGHEL

fășii despicau pământul, dar nicăeri nu se mai afla nici un strop de apă. Oamenii, sleiți de arșiță, nu mai puteau răbda de sete.

— Să piară toți oamenii de sete! strigă într'o zi Allah, de sus, cu o groaznică mânie. Numai trei din voi o să rămână în viață: Selim, Șahan și Alibec!

Și Allah chemă pe cei trei tineri și le porunci să urce în vârful muntelui.

Când Selim, Șahan și Alibec porniră pe poteca care ducea în munte, poporul flămând începu să strige:

— Rămâneți aici și muriți cu noi, așa cum cere legea prieteniei. pe care ați cântat-o în cântecele voastre.

Cei trei prieteni erau tinerii cei mai frumoși, cei mai buni și cei mai cinstiți de prin locurile acelea. Ei aveau o inimă curată și știau să cânte cântece atât de frumoase pe care nu le știe și nu le mai cântă astăzi nimeni.

Tinerii plâneau pentru că-și părăsesc poporul, dar oamenii îi blestemau, aruncau cu pietre, întindeau arcurile și trimeteau după ei săgeți, dar Allah îi ocrotea de furia mulțimii. Nimeni nu putea pune piciorul pe munte, afară de cei trei prieteni. Cine încerca să pășească după ei, se ciătina și se rostogolea înapoi, scuturat de fiorii morții.

Un nor de praf cenușiu era între soare și pământ. Ca un mare disc, însângerat, stătea soarele deasupra muntelui și când cei trei prieteni urcară spre vârf, norul îi învălui, iar poporul care stătea jos, nu mai văzu siluetele tinerilor cântăreți.

— Selim, Șahan și Alibec! auziră ei un glas, care-i striga, când ajunseră printre stânci în vârful muntelui. — Vreau ca voi să rămâneți în viață. Coborâți repede pe partea cealaltă a muntelui. Voi tuna și voi fulgera îndată, din țării să piară oamenii răi și necinstiți adunați la poalele muntelui.

Dar ei căzură în genunchi și se rugară:

— Ucide-ne pe noi, Allah; cru-
ță-i pe oameni și da-le în fantăni
și'n parae, apa pe care soarele
oprit din porunca ta, a secat-o de
mult.

Și tinerii îl rugară pe Allah cu
lacrimi de sânge în ochi să pri-
mească jertfa lor și să-i cruțe pe
oameni.

— Atunci vor înțelege oamenii
că ne-am dat viața pentru ei, că
n'am caucat legea prieteniei, des-
pre care le-am cântat în cântecele
noastre, n'o să ne mai bieșteme, ci
vor înțelege jertfa noastră, vor de-
veni mai buni și mai prietenoși, și
în cântecele lor, vor spune copiilor
de noi, și copiii lor vor fi mai buni,
mai drepecți și mai curați ca noi.

— Dece să piară cei buni și să
rămână cei răi? Lasă să piară cei
răi! strigă Allah cu glas tunător.

Dar tinerii stăteau în genunchi
și continuau să se roage:

— Lasă ca mânia ta să cadă pes-
te noi. Cruța-i pe oameni. Porun-
cește să murim în chinuri groaz-
nice, dar trimite apă pe șesuri și
prin văi, ca oamenii mor de sete
și de foame.

O negură se roti în jurul irunții
lui Allah. Din ochii lui adânci ful-
gerau scânteii. Brațul vânjos ridi-
că toiagul și făcu un semn ciudat
în vazduh, și îndată, un vant rece,
smulgând și rostogolind totul în
drumii lui se porni deasupra mun-
ților, și cu un vuet napraznic co-
borî în văi și pe câmpii. Nu vă-
zuse pamântul niciodată atâta mî-
nie.

Soarele, nemișcat până acum,
porni spre asfințit.

— Slavă ție, Allah! strigară ti-
nerii, așteptând pedeapsa lui Allah.
Selim simți deodată că sângele-i
înghițat, că inima nu mai bate, că
trupul lui crește uriaș și se ridică
spre cer, că mâinile și picioarele
lui se prefac într'o negură deasă,
în valuri imaculate de nori uriași.
În vinele lui e ghițat și inima cu-
prinsă de ger strigă din răspurteri:

IMN LIBERTĂȚII

*Libertate! Libertate, ești idealul tuturor!
Mulți murit-au pentru tine să-ți zărească aurora!
Ai venit la noi în țară! Ai venit ca să domnești,
Țara noastră și poporul tot mereu să-ți fericești.*

*Libertate! Libertate! Intronază a ta putere
Peste al nostru drag popor, căci poporul însuși cere,
Libertate ai venit! Soarta noastră e așa:
Pentru noi și pentru toți, noi cu dragoste le-om da.*

MIHĂILESCU MARIAN
Cl. I. Liceul Matei Basarab

— Slavă ție, Allah!

Simți apoi, cum trupul lui se
preface într'un nor alb, se'ntinde
și plutește deasupra pământului.
Vântul îl primește pe aripile lui, îl
răsucesce și-l rupe'n zdrențe și el
cade pe munte, sub formă de
zdrențe albe mari, de zăpadă, și
acoperă și stânci și copaci, acolo
unde nu fusese niciodată nici ger,
nici zăpadă.

Șahan și Alibec, auzind ultimul
strigăt al prietenului lor, repetară
și ei fericiți, cu glas puternic:

— Slavă ție, Allah!

Dar după câteva clipe și Șahan
simți că toate mădulele-i înțe-
penesc, apoi se destramă într'un
nor, tot atât de uriaș și de alb și
strigă și el, pentru ultima dată:
„Slavă ție, Allah!“

Stratul de zăpadă creștea între
stânci și acoperia tufe.

Mai apoi și Alibec strigă și el:
„Slavă ție, Allah“ și din trupul lui
căzură fulgi de nea pe crestele
munților din zare.

Toată noaptea uraganul suflă, a-
coperind pisourile munților cu ză-
padă și cu sloiuri mari de ghițat.
În spaima lor, oamenii credeau că
venise sfârșitul lumii.

A doua zi, când purpura soare-

lui se arată, spre răsărit, în zare,
și când razele luminoase încălziră
pisurile munților, dealurile și vă-
ile, jucând zglobbii p'eargintul viu
al apelor, care veniau acum din
munte, frunțile oamenilor se des-
crețiră și veselia, dispărută de atâ-
ta vreme, reveni din nou.

Și acum, cine urcă sus pe munte
unde sunt ghețari și unde zăpezile
nu se topesc niciodată, aude trîlul
unui cântec tineresc:

„Îți aduci aminte, omule, de Se-
lim, de Șahan și de Alibec? Și
dacă-ți aduci aminte, de ce ai uitat
adevărul, de ce nu iubești oamenii,
cum i-au iubit cei trei prieteni ti-
neri?“

Și zăpezile acoperă pisurile de
mii de ani și trimit oamenilor apă
să nu mai moară de foame și de
sete.

Dar puțini oameni își mai amin-
tesc de ei.

Fericiți sunt cu adevărat numai
cei, care urcă sus, printre zăpezi,
și în vuetul furtunii, ascultă gla-
surile care cântă un cântec, venit
parcă din altă lume...

Halim tăcu.

Orizontul se roși spre răsărit și
purpura se revărsă, tot mai depar-
te, dincolo de zare. Dâre multico-
lore de lumină se ridicau spre cer
și se așterneau pe pământ.

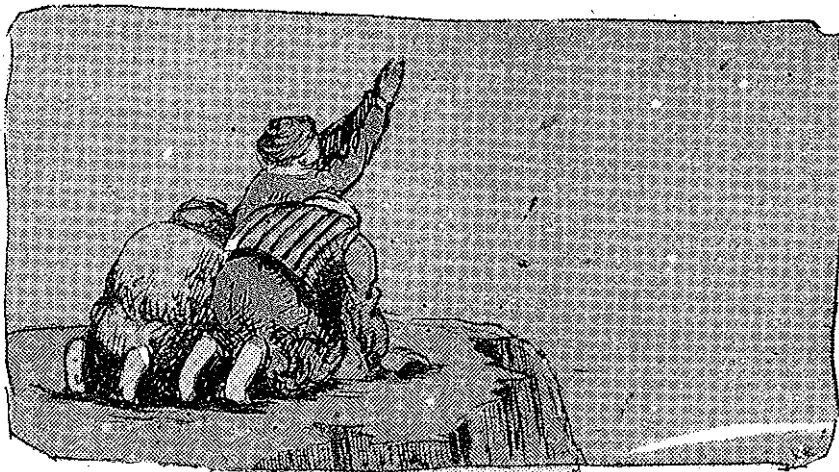
Soarele se arată și Mustafa sim-
ți cum trece căldura lui prin vine
și inima-i tresare de bucurie.

— Soarele, soarele! strigă el
fără să vrea.

După câteva clipe, el apăru, în-
fierbântat, ca un disc de oțel în-
roșit în foc, și revărsă un val de
aur peste întreaga fire.

Lanțul de munți, înfășurat în
zăpezi, părea acum roz pe cerul a-
dânc, pierdut în zare.

Glasul lui Halim cânta cântecul
celor trei prieteni și în armonia
lui, el simțea cum respiră frumu-
sețea luminoasă a celor aleși, care
se jertfesc pentru fericirea celor
mulți...

POVESTEA CELOR 3

frunze

de ELENA OLTEANU

Pe marginea unei șosele, care trece prin mijlocul unui sat, strajua de ani un stejar bătrân, cu tulpina ici, colo, scorjită de vreme.

Când a venit primăvara, în anul acela, pe-o crenguță dela poalele coroanei, s'au arătat trei muguri.

Încălziți de soare și mângâiați de vânt, s'au deschis și-au crescut trei frunze. La început, frunzele au fost de un verde proaspăt și sfios. Apoi, în vară, frunzele au prins culoarea închisă și plină de vigoarea tinereții.

Când luna prindea să le mângâie cu raze argintii în nopțile senine, ele stăteau treze și-și atingeau încetșor margirile crestate.

— „Surioară, ți-e somn?” întreabă cea mai mare.

— „Nu pot să dorm”. răspuse mijlocia.

— „Nici eu” spuse cea mică și-și tremură ușor venele care-i aducea seva hrănitore.

— „Mi-e dor de soare” șopti duios cea mare.

— „Mie de ploaie”. gânguri mijlocia.

— „Mie de vânt”, spuse ca o chemare cea mică.

Vântul o auzi și se grăbi să vină.

Frunzele îi simțiră. În așteptare, se strânseseră una lângă alta. El se aseză lângă frunza cea mică și dragă și începu:

„Am bătut departe de tot și-am plimbat nourii pe creste de munți. Am coborât apoi prin văi adânci, mi-am oprit o clipă sborul ca să ascult murmur de isvoare și sprinten am trecut printre frunzele brazilor care m'au întâpat glumețe. După ce le-am zburlit în joacă, am ajuns pe câmpii întinse, unde am mângâiat, în unduiri, florile și spicile de grâu.

M'am strecurat prin carele oamenilor și le-am răcorit frunțile, prinse de gânduri.

Unii m'au binecuvântat, alții m'au întrebat îngrijorați, de ce nu le-aduc ploaie

— „Da, dar mie mi-e drag soarele”, spuse cea mare dintre frunzele surori.

— „Ba nu, e mai bună ploaia, care ne spală și ne hrănește”, răspuse, supărată, mijlocia.

— „E nevoie de fiecare, pe rând, surioarelor”, grăi împăciuitoare frunza cea mică.

Vântul i-a dat dreptate și-a plecat, pe când somnul veni să se așeze odihnitor, peste verdele de catifea a celor trei frunze.

A doua zi, soarele-și juca razele luminos, pe coroana bătrânului stejar. Cea mai mare dintre frunze, le-a acoperit pe cele două și și-a îndreptat cu sete fruntea spre el. Soarele ardea din ce în ce mai tare, din ce în ce mai vesel. Spre seară, frunza se strânse, se răsuci veștedă și muri.

Vântul veni să usuce lacrimile surorilor, care-o plângeau

Au trecut zile în care căldura încingea pământul

Iarba se îngălbeni, iar cele două frunze vedeau cu groază cum cad și se ofilesc multe din vecinele lor.

Vântul venea și'n mângâieri ușoare, le răcoarea frunțile infierbântate.

— „Vreau ploaie” se ruga mijlocia.

— „Nu găsesc nourii cei plini cu apă, să-i aduc încoace”, răspuse vântul.

Pământul se pârjoli și se prefăcu în praf aspru și gros, în care se'nfundau roțile căruțelor și picioarele camenilor.

Într-o zi, cerul prinse culoarea de plumb și peste grâul și porumbul uscat de arșiță stropii căzură la început rari, apoi mai des, se cocoloșiră în țărână și iarba tresări înviorată.

Picurii loveau voios în corcanu bătrânului stejar.

Frunza mijlocie răsă în hohote și se desfăcu cât mai mult, până când, codița fragilă se rupse și frunza căzu sub privirile îngrozite ale surioarei rămasă stîngheră pe craca desbrăcată.

Când ploaia încetă căzură peste ea șiroaie lacrimile mezinei.

Și sora mijlocie, putrezi înainte de vreme!

Vara trecu. Vântul venea tot mai des să mângâie frunza cea mică, rămasă singură, care se'nfișă la adierea lui, din ce în ce mai rece.

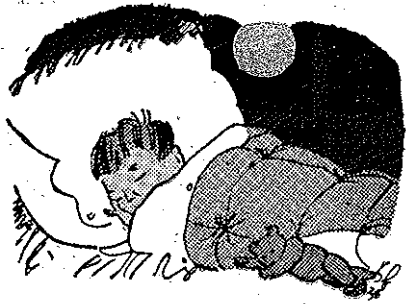
— „Am îmbătrânit, vântule drag”!

— „Vine toamna”. răspuse vântul trist.

Frunza prinsese pe alocuri pete de rugină și cu greu mai făcea din seva trimisă de rădăcini, hrană pentru bunul ei părinte.

Într-o noapte, în care frunza îmbătrânită simțea acele brume care-o acoperea, vântul veni și căută s'o ajute și să desprindă depe ea firul alb și rece.

Frunza se zbătu, se rupse depe crenguța mamă și sbură departe, pe aripa vântului drag, pe când în urmă, toamna desbrăca, tot mai mult, coroana bătrânului stejar.

CUM INCEPU DUREREA DE MĂSE

Dormi, copile, nu mai plânge,
Umblă ursul în grădină,
C'a pofțit părosul, miere,
Miere grasă de albină.

Cu basmale'n cap, de paie,
Pe picioare de găină,
Stau în vânduri, în grădină,
Stupii mari și rotunji ;
Iar în jur, pe-albastre flori,
Dorm albine ca'ntr'ne perne.

Dormi, copile, nu urla,
Vine ursul și te ia.

„Printre stupi mi se strecoară,
Căscând gura lui bătrână ;
Și'n tăcerea ce'nfiară,
Ia dulceața într'o mână.
Chiar cu laba ei o fură
Și'mpingând-o'n fund de gură,
O infulecă în grabă.
Sigur că, fără zăbavă,
Mormăind s'a săturat,
Lăba-i groasă, hoțomanul,
Pân'la umăr i se unge.
El o lunge și inghite
Și răsufală: „of, mi-ajunge”.
A mâncat o jumătate,
Dacă nu o vadrăntreagă !

Lenș el ar vrea s'o dreagă,
Stând culcat nițel pe brânci.
Dar părosu-o ia lă goană,
Că-i e teamă ca dintr'ânsul
Să nu facă niscai șunci.
Și sub braț mai ia mîncăni,
Un stup mare, ca să-l aibe.

Doarme'n noapte, prost, dulăul.
Doarme satul lângă râu.

Peste garduri, peste grâu,
Tâind noaptea grea, din drum,
Namila de urs păros,
Spre hârlog se'ndreaptă-acum,
Călcoând greu, bălăbănos,
Și aleargă Moș Martin
Că-l prinse somnul din plin.

Dormi, copile, nu urla,
Ursul nostru e colea !
„Și din miere începură,
Dinții să-l doară, în gură.

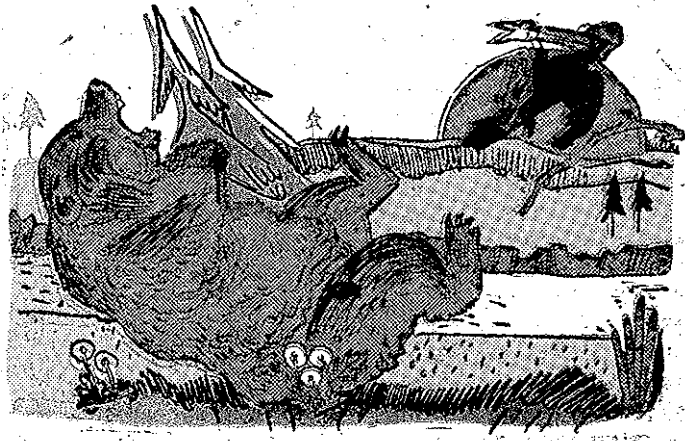
Dorul a pătruns subțire,
Ca un om ce-și vără nasul,
Ticăind cum bate ceasul.
Și deodată L-a svâcnit,
Și curând,
Măseauă dreaptă,
Fluerând,
L-a'njunghiat.

Iară falca-i g'a umflat,
Și-a'nvelit-o'n rogojine,
Und'ți-e liniștea, Martine ?

Și ce urs frumos era !
Dar cu falca'nfășurată,
Cu ce scamănă, că iată,
E urit,
Și parcă-i altul !

Brazii sar, jucând chindia,
Rău îi doare-acum gingia,
Stupul l-a svârilit departe,
Că de miere nu mai știe
Și de niciun fel de dulce.
S'a dus orice bucurie !

Nu mai vrea nici să se
culce,
Dormi, copile, nu urla,
Că dinții te vor durea.

A MOȘ MARTIN A, DIN CAUZA MIERII

ucere
usește
L.
GHIAN
K. Rotov

Ursul mergea
Și gemea.
Și-o găsi pe ghionoaiă
Stând, cu-un vierme într-o mână.
Eleganță între păsări,
Poartă rochie neagră, fină,
Și basc roș de catifea.
Nasu-i e pilit rotund,
Drept
Și lustruit cu lac;
Spălat bine până'n fund
Și uscat cu farbă nouă.

*
Foarte multe știe ea!
— Ce vă doare, dom'le urs?
Aspru dânsa îl întrebă.
După ce i-a spus să stea.
— Dinții!
— Unde?
Cu această scurtă treabă,
Ea în gură îl privește,
Nasu-i mare-apoi pătrunde,
Prinde dințele în clește,
Se-opinteste,
Și deodată, cu'n brânci, i-l scoate.

Ursu-acum e fără dinte?
Fără dinte, cum se poate?
Să nu poți să bați, să muști,
Și de lup să-ți fie frică?
Să te temi și de-o pisică?
Și de iepuri sau țăruiși?

Vai ce îngrozitor e-acuși!
In bot stăpânește goful.
Și'tâlni Martin, șobolul.
S'apropiat de urs, și'n gură
L-a privit. Dar vai ce jale,

Căci alt dinte nu crescuse.
Către urs, șobolul spuse:
„Am să-ți pun unul de aur“.

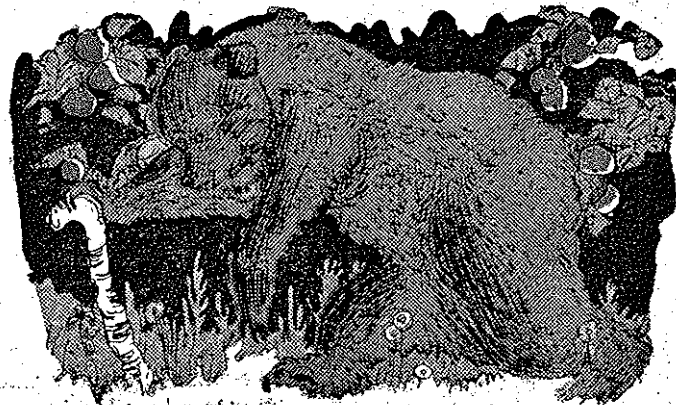
Trebue să dormi, copile,

Ursul e mai rău în noapte.
Și e'n stare de-orice fapte
Că să dobândească aur.
...Și-a mai spus șobolul: „dragă,
Mai așteaptă deocamdat,
Până când, săpând țâ ana,
Desgropăm un kil de aur“.
Și șobolul cocoșat,
A pornit. Câmpia toată,
Parcă'nțoarsă de lopată,
O sapă cu botul, mâna,
Aur căutând șobolii.
Și'n grădina cu legume,
Peste noapte, undeva,
Au găsit un bulgăr mare.

Dormi, băiete, nu urla.
...Merge ursul vesel tare,
Mândru, și pe drum dansează.
L-a întineriț măseaua,
Care gura-i luminează,
Ca un foc ce arde'n pară.

Peste lume, lin, coboară,
Din înalt, tot mai albastră,
Tot mai neagră, umbra nopții!
...Ursu-acum e mai cuminte.
Regulat se spală'n gură
Și pe dinți, în orice zi.
Multă miere nu mai fură.
Merge țanțos, nu e rău,
Și cu clei de brad plombează,
Albii dinți din botul său.

Dormi, copile, e jârziu,
Căci și ursul nostru doarme.
Dorm meșteacăni, — a plecat
Și șobolul g'as, să doarmă'n
Grădini de zarzavat.
Crapu'n somn a plescăit;
Ghionoaiă, care nasul
Și-a spălat, a adormit.
Doarme totul,
Numai ceasul
Ticâind, veghează...

O CĂLĂTORIE IN Lumea planetelor

Prelucrare după ALEXANDRU ANANOF

Ați citit, oare, minunata carte a lui Jules Verne O călătorie, în lună? Dacă n'ați citit-o până acum, hai să v'o povestesc eu pe scurt. Cică trei exploratori îndrăsneji au făcut planul să ajungă în lună, folosind un tun lung de 30 metri.

Cei trei au luat loc într'un obuz, care fusese amenajat ca o cabină confortabilă și datorită unei presiuni extraordinare, obuzul a fost proiectat spre spațiu.

Să întrerupem însă puțin povestirea. Ce vedem fals, încă dela început, în povestirea lui Jules Verne? Foarte simplu: faptul că el n'a prevăzut, că presiunea va fi atât de mare în momentul pornirii obuzului încât cei trei exploratori vor fi pur și simplu, striviți de pereții cabinei. Și că e așa, voi vă dați seama, când pornește brusc ascensorul și când simțiți că sunteți parcă împinși în sus, spre tavan.

În afară de aceasta, deși Jules Verne știa că obuzul care ar fi îndreptat spre lună ar trebui să aibă o viteză de 11.180 m. pe secundă, el credea că s'ar putea obține o asemenea viteză fantastică cât ai clipi din ochi.

Dar el nu ținea seama nici de faptul că și atmosfera e potrivnică obuzului și-i opune o rezistență întocmai ca o placă de fier.

După cum vedeți, proiectul lui Jules Verne era un vis nerealizabil, dar știința de astăzi ne pune la îndemână tot felul de cunoștințe în legătură cu o viitoare călătorie în lumea astrelor și planetelor.

Să le aflăm și noi!

Pentru ca viitorii astronauți (exploratori ai spațiilor astrale) să poată isbândi, vor trebui să țină seama de următoarele condiții:

1. La plecare să nu folosească, sub niciun chip, o viteză inițială prea mare;

2. Viteza de pornire să fie cât mai mică, pentru ca pasagerii să nu fie turtiți de pereții astronavei;

3. Să se mărească viteza cât mai încet, pentru că presiunea și frecările aerului asupra astronavei să n'o încălzească prea tare;

4. Numai în momentul când astronava a trecut din atmosfera noastră, să se mărească viteza pentru a scăpa de legea gravitației;

5. Să aibă un aparat capabil să mențină astronava tot atât de bine în atmosferă ca și în vidul din spațiul cosmic.

CATEVA CUVINTE DESPRE LEGEA GRAVITAȚII

După cum știți, cu cât svârliți o piatră mai sus, cu atât ea vine mai repede spre pământ.

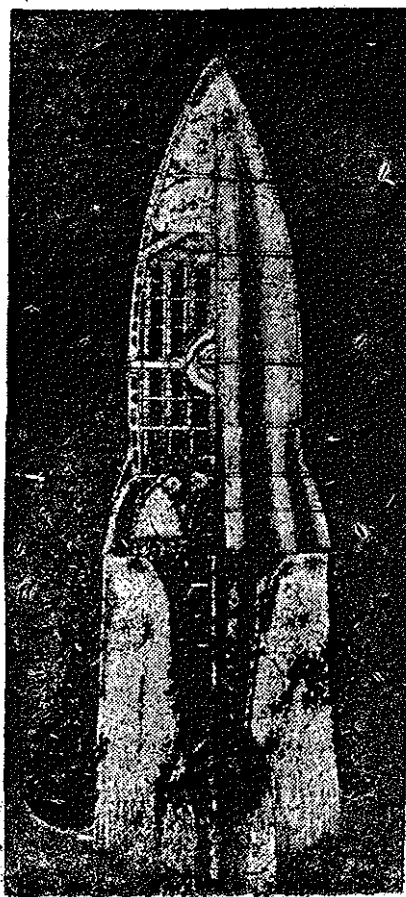
Dacă am putea să dăm pietrei noastre o viteză egală cu 7.900 m. pe secundă, am rămâne foarte mirați că nu am mai vedea-o căzând.

De ce n'ar mai cădea? Simplu: fiindcă, întocmai ca o lună minusculă, ea ar descrie pentru totdeauna un cerc în jurul pământului.

De îndată ce am mări însă viteza și am ajunge la 11.180 m. pe secundă, piatra noastră ar trece dincolo de atmosfera terestră și s'ar înălța spre spațiile interplanetare.

O SECȚIUNE ÎNTR-O ASTRONAVĂ

De sus în jos: Cabina pilotului camăra echipajului, deschizăturile pentru ieșirea gazului, țeava de esapament

CU CE VOM CĂLĂTORI

Acum când cunoaștem, mai mult sau mai puțin, de ce condiții va trebui să ținem seama pentru o asemenea călătorie, să vedem cu ce vehicul o vom face. Vom călători în niște cabine închise hermetice și care vor fi propulsate (svărlite) spre spațiu, datorită gazelor sub presiune, care vor ieși prin niște deschizături. În urma unor asemenea scăpări de gaze, se va produce un dezechilibru și astronava va fi proiectată în sensul invers ieșirii gazelor.

Vă mai aduceți aminte de arma cu care bombardau nemții Londra? Exact: V 2! Și această armă întrebuița principiul fuzeelor, pentru a trece prin spațiu. Combustibilul pe care-l întrebuița era un amestec de oxigen și alcool și putea atinge 1500 m. pe secundă.

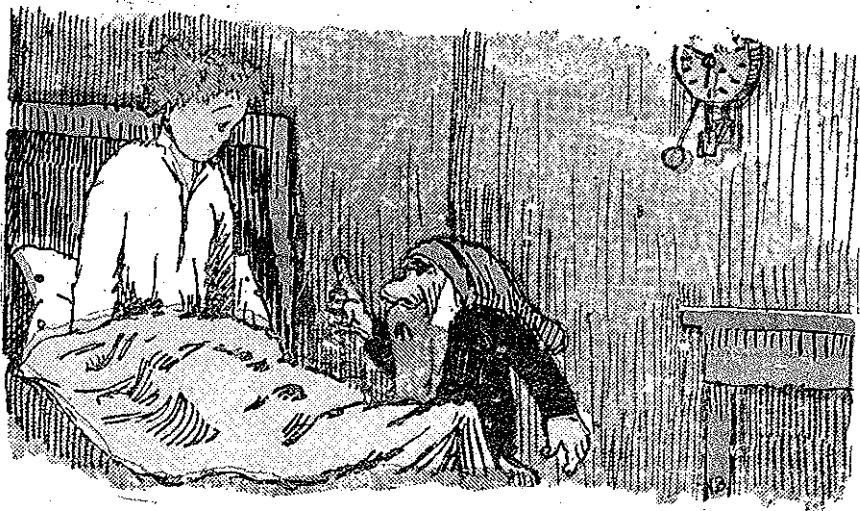
De curând ați mai auzit și de energia atomică. Ei bine, energia aceasta furnizată de către dezintegrarea atomică și căreia fizicienții i-au dat numele de „energia nucleară”, va face posibilă călătoria în spațiile interplanetare!

De îndată ce oamenii vor domestici și vor supune această energie, vor avea la îndemână o asemenea putere, încât vor călători cu astronavele nu numai în lună, ci în Jupiter, Saturn, Uranus, și, după pofta inimii, în tot spațiul cuprins de sistemul solar.

Ba astronauții șugubăți au și socotit cam cât vor dura asemenea călătorii: 3 ore și 27 minute o călătorie dela pământ la Lună și 49 de ore și 2 minute până la planeta Marte.

Această planetă, care se află la o distanță de 78.000.000 km. de pământ, ar urma să fie prima țintă, chiar înaintea lunii, pentru a se lămurii enigma dacă este populată de oameni și animale sau nu.

După cum ați putut vedea, problema călătoriei întreplanetare nu mai este o utopie, ca pe vremea lui Jules Verne. Cu siguranță că voi, tinerii mei cetitori, veți ajunge să vedeți realizat și acest îndrăzneț plan al omului, de a deslega încă una din tainele nepătrunse ale naturii.

POVESTEA UNUI Somnoros

A fost odată un băețas care dormea așa de adânc dimineața, încât nimic și nimeni nu-l putea trezi. Arătaorul ceasornicului alerga mereu înainte și ticăia îngrijorat:

— Hai, băețe, scoală-te, e târziu!
Dar băețasul continua să doarmă.
Cocoșul din ogradă îl striga răgușit:
— Cucurigu! Cei harnici se trezesc!
— Cucurigu! Numai metoții lenevesc!

În zadar. Băețasul dormea cu pumnii strânși. Ei, dar nu-i glumă. Cine-l trezește pe băețas?

— Eu! spuse un buburuz cu șapte puncte negre pe aripioarele roșii și, târș-grăpiș, alergă cu cele șase piciorușe subțirele pe brațul băiatului, pe sub mâneacă, pe gât și pe obraz, până pe vârful nasului. Băiatul strănuță: „Hapciu!”, și dormi mai departe.

— Lăsați pe mine. Îi trezesc eu, spuse micuța rază aurie, pătrunzând prin perdele și strecurându-se caldă și luminoasă pe obrazul băețasului, până sub bucele aurii. Copilul surâse în somn, dar nu se ciinti.

— Acum încerc eu și mai mult decât sigur că izbutesc, ciripi un vrăbion rotofei și cenușiu. Se așeză pe fereastră și strigă din răsuputeri:

— Cip, cip, ciripi, cip.

Și totuși, micuțul somnoros dormi mai departe.

— As'a-i culmea! Pe mine să nu mă audă! țipă supărat vrăbionul și plecă. Cireșul își scutură nețăjit florile albe și trimise o albină.

— Zum, zuum, zum!, bâzâia albina într'una. Dar credeți că a auzit-o? Nici gând. Ceasornicul spuse îngrijorat:

— Peste zece minute se vor aduna copiii în grădina școlii și vor râde de el. Ce ne facem?

— Ia stați că am eu ac de cojocul somnorosului!, spuse buretele cel umflat din lighean și, ce să vezi?! Supse din răsuputeri apa rece ca ghiata din lighean și se lipi drept de obrazul somnorosului nostnu!

— Brrr!, sări băețasul ca ars, în picioare, cât ai clipi din ochi. Cine face glume proaste? — bombăni el supărat.

— Și, mă rog, ce te-ai înțepat așa? chicoti o voce subțirică. Un leneș ca tine merită o pedeapsă mai mare.

— Care-i ăla care are chef de o chelfăneală de bună dimineața?

— Caută și vei găsi!, chicoti iar vocea.

Se uită băiatul de jur împrejur, dar nu văzu nimic. Auzea doar niște hohote înfundate de râs.

— Nu te mai necăji. Iată-mă! Focul din cămin, aproape stins, pălpâi odată, vioiu, iar flăcările se dădură la o parte. În mijlocul orșătea un omuleț cărămiziu cu o mantie roșiatică ce-l învăluia aproape în întregime. Sprinten, sări din flacări și alergă la masă, pe care se cocoță, mai mult sburând, lângă o carte groasă.

— Mă numesc Arduș, spuse el, înclinându-se adânc și bațocoritor. Sunt regele focului, adăugă el. Eu sunt cea mai harnică viată, iar supusele mele, flăcările, nu dorm niciodată, de aceea nu puțem suferi pe leneși... Ce caști așa ochii? Întrăbă el, dând un bobârnac băețasului uimit.

— Nu-mi pot crede ochilor! bălbăi băețasul.

— Ascultă povestea lui Arcaban și vei înțelege de ce trebuie să fii harnic și să muncești cu râvnă. Și Arduș începu să povestească:

„Era odată un împărat bătrân,

care nu se mai putea mișca de greutatea anilor, dar care, în tine-rețe, fusese harnic, nevoe mare. Singura lui nădejde era că fiul său, Arcaban, nu va lăsa treburile împărăției la voia întâmplării. Dar și această ultimă nădejde se dovedi a fi zadarnică: fiul și urmașul său era de o neîntrecută lenevie.

În zadar se ruga împăratul de el să scuture lenea, zadarnic îl ruga împărăteasa să-și ajute tatăl în grelele treburi ale cărmuirii.

„Într'o bună zi, însă, bătrânul împărat muri și, de voe de nevoe, Arcaban moșteni împărăția și, cu ea, și grijele ei. Credeți poate că acum se ostenea mai mult? De unde! Dormea la fel de mult ca înainte și nu se urnea din pat. Dacă avea o judecată de făcut, lăsa oamenii să se împace cum știau și cum puteau. Dacă avea o hotărâre de luat, lăsa sftnicii să facă ce voiau ei. Bani vistieriei se iroseau, țara era într'o nemaipomenită stare de neînțelegeri și dezordine, poporul murmură, iar sftnicii, de, și ei ca oamenii, se cam luau la harță. De această stare de lucruri se bucură împăratul țării vecine, care, hrăpăreț și viclean din fire, porni războiu împotriva lui Arcaban. Cum era și de așteptat, împărăția leneșului fu cucerită, populația dusă în robie, iar Arcaban însuși, izgonit din țară și aruncat la închisoare. Când era mai nenorocit, se ivi în țara lui, vrăciul Salb, vechiul prieten al tatălui său, care-i spuse:

— Leneșule, care ți-ai târît poporul în nenorocire, e vorba ca mâine să ți se taie capul. Dar pen-

(Continuare în pag. 11)

Lică Buzdugan

de GEORGESCU VALENTIN

Lică Buzdugan este vecinul meu. Locuiește la nr. 10 de astă primăvară, când au închiriat apartamentul dela mansarda d-lui Ionescu Petre.

Era a doua zi după vacanța Paștelui.

Un băiat, slăbuț, pășind sprinten, ieși din curte, se îndreptă spre tramvai. Era multă lume în stație. Mă grăbii și eu, în urma lui. „Dacă e atâta lume în stație, mi-am zis eu în gând, tramvaiul trebuie să nu fi venit de mult. O să o luăm astăzi la picior”. Când am ajuns în stație, m'am apropiat de vecinul meu. Avea pe spate un ghiozdan, aidoma ca al meu. Parcă te cumpărasă aceiași părinte pentru copiii lui. Ne-am uitat întâi la ghiozdane, apoi ne-am examinat hainele de sus până jos. Pe cap purta o șapcă cu aceleași inițiale, pe care le aveam și eu pe șapca mea.

„Cum de nu l-am văzut niciodată în curtea școlii?” Eram dela același liceu. Părea să fie cu o clasă sau cu două mai mic.

Ceea ce m'a impresionat au fost mai ales ochii.

Nu erau ochii unui copil care suferă. Privirea lui lumeca parcă peste capetele oamenilor, șagalnică și visătoare în același timp, care caută mereu, se bucură, parcă de tot ceea ce vede în jurul ei. Avea fața lungă, puțin palidă și pe buze un zâmbet, de care nu puteai spune dacă e un zâmbet amar, vesel sau batjocoritor. Nu l-am văzut când s'a urcat în tramvai.

Câteva întâmplări neplăcute ivite în familia noastră, chiar în ziua aceea, au pricinuit retragerea mea de-a curs.

Urma să dau în toamnă sesiunea a doua în particular.

În Octombrie, în ziua deschiderii cursurilor, d. director ne-a vorbit de noul an școlar, care începea din ziua aceea de datoriile noastre și ale profesorilor.

El pregătise și un scurt program artistic.

După ce corul cântă două cântece populare, apăru pe scenă vecinul meu, pe care îl mai văzusem numai de două ori, în vara trecută, în aceeași stație de tramvai. Pășii încet și timid și se opri, în față, pe scenă.

Începu să recite un basm în versuri.

Am reținut numai primele două cuvinte: „Porc împăratul”. Basmul povestea despre un împărat, care pornește în căutarea prieteniei. Trecu prin

multe peripeții, străbătu mări și țări, dar nu o găsi nicăieri. Prietenia, închipită într-o fată frumoasă, cu coșite de aur, se hotărâse să plece dintre oameni, după ce fusese bătută și batjocorită de nenumărate ori. Dar împăratul nu pierdea nădejdea. El continua să ntrebe pe toți, să cutreere vâi și munți, în speranța că trebuie s'o găsească.

Sala rămase înmărmurită de frumusețea glasului acestui copil. Vocea lui părea o melodie, care lumeca plăcut de sub arcușul unui muzicant, care mângăie strunele cu măiestrie. Tablourile basmului treceau vii pe dinaintea ochilor noștri.

Ne povestea parcă un minunat vrăjitor, care ne fermeca și ne ducea în lumi necunoscute, cu o putere, că-

rela nu erai în stare să i te împotrivești. Fălăiau parcă deasupra capetelor noastre multe perechi de aripi nevăzute care imprăște o aromă plăcută, într-o adiere nespus de ușoară.

Când termină, sala era în delir.

Directorul se ridică pe scenă, îl luă în brațe și-l sărută. Profesorul îl urmă și-i dădu trei volume mari, frumoase, din poeziile lui Eminescu.

Vraja îi stăpâna pe toți. Nimeni nu mai voia să plece din sală. Aplauzele se repetau tot mai zgomotos și mai stăruitor.

În ziua aceea am ieșit primul din căldirea școlii ca să-l aștept la poartă pe Liță Buzdugan.

Când se apropiă de poartă l-am întins mâna și l-am felicitat. Am pornit împreună spre casă.

Câte poezii nu mi-a recitat Liță Buzdugan, în ziua aceea! De atunci am rămas prieten, și ne citim odată pe săptămână poeziile și povestirile pe care le scriem, pe furiș acasă.

Împăratul a găsit, după atâtea peripeții, prietenia dispărută de atâtea timp din mijlocul oamenilor!

CAPRA și VRĂJITOAREA

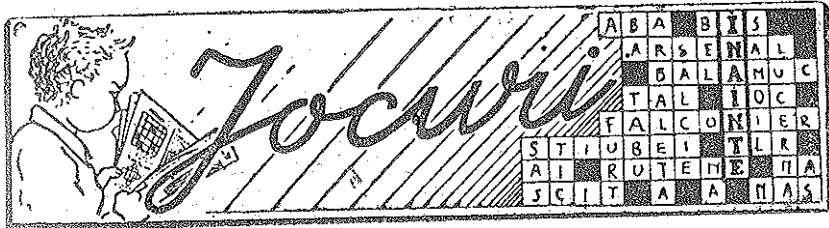
de RACOVEANU LIVIA

cl. I-a, Liceul „Doamna Maria” Buceava

Trăia odată, într-o pădure, o capră cu trei lezi. În fiecare zi, capra se ducea în pădure să aducă lezilor de mâncare. Într-o zi, fiind ocupată, a trimis pe căprița cea mare după hrană. A trecut o zi, două, dar căprița nu venea. Disperată, capra luă un corn și trambăță. Atunci toate animalele pădurii s'au adunat și capra aproape plângând, a întrebă dacă nu o văzuse cineva, dar nimeni nu putea să-i spună nimic. S'au scurs multe zile de atunci. Ca de obicei, capra trimise pe căprița mijlocie să aducă niște surcele de afară. O așteaptă capra, o așteaptă, dar căprița nu vine. Se duce afară și o strigă, dar nimeni nu răspunde; doar ecoul batjocoritor îi repetă cuvintele. Plânse foarte mult capra. Pierduse și a doua căpriță. Rămânând numai cu căprița cea mică, trebuia s'o leie peste tot locul. Într-o zi, mergând prin pădure, cu căprița cea mică, la un moment dat, căprița dispăre. O caută, o strigă, dar nimeni nu răspunde. Capra pier-

duse toate căprițele. Dar știți cine a furat cele trei căprioare? Sub pământ trăia o babă, vrăjitoare; ea le furase dela mămica lor cea scumpă. Această vrăjitoare rea le dădea munci grele. Dar aceste trei căprioare, fiind șirete, ca și vulpile, au stat și au vegheat într-o zi, până ce vrăjitoarea a adormit. Atunci căprițele au luat sârmă și au legat-o de pat. Repede au luat îmbrăcăminte, aur și hrană. Când au ajuns în fața porții, poarta era închisă. Au fugit înapoi și au găsit chela sub perna vrăjitoarei. Deschizând poarta, țupa, țupa, au luat-o spre pădure și au ajuns acasă. Dar n'au avut noroc, fiindcă mămica lor cea scumpă abia le-a cunoscut, a zâmbit puțin și s'a întors, fiindcă era greu bolnavă. Căprițele îi dădeau apă, mâncare, numai să se însănătoșească. După câteva zile mămica lor cea scumpă se însănătoși. Și căprițele n'au mai plecat niciodată singure de lângă mămica lor, până n'au crescut mari.

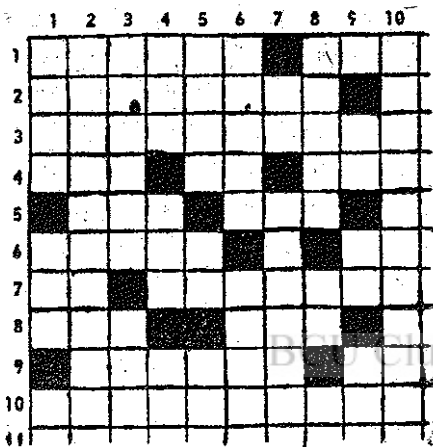
redactate de N. FOCSA

GOLF DE CUVINTIE

Cum se poate transforma un RAC într'un pește, într'un LIN? Foarte simplu, cu ajutorul unui golf de cuvinte. In primul rând devine apă stătătoare apoi câmp semănat și gata peștele!

Simplu, nu?

SE APROPIE IARNA

ORIZONTAL: 1) Cartea de vizită a iernii. — Pe lângă „hăș”. 2) Zăpada care se prăbușește. 3) Niște șerpi cu sânge cald pe care îi ții în casă. 4) Aliment. — Incepe în mijlocul iernii și sfârșește tot în mijlocul ei. — Nu vorbesc. 5) Un anumit fel de zahăr. — Articol. — 6) Când nu se îngrașe porcul. — Dumneaei. 7) Precum. — Săr-bătoare și vacanță de iarnă. 8) Prăjit.

— Păsare singuratică. 9) Se dau și se capătă de sărbători. — Lucrez pământul. 10) Curăță străzile de zăpadă.

VERTICAL: 1) Boli. — Nume de fată sau oraș în Peru. 2) Vine înaintea gârzii... 3) Imbrăcămintă de iarnă. — Comună rurală. 4) Expresie telefonică. — Să nu te duci cu el la pomul lăudat. — Simbolul rutenului. 5) Urmă. — Transilvania (presc.). — Oraș în Chaldea. 6) Agăța. — Cum e varza pentru sarmale. — 7) Sfânt. — Dat cu lac. 8) Rechizite școlare. — Pană de despicat lemne. 9) Zeul soarelui la Egipteni. — Dumneata. — Măsură agrară. 10) Poetul cu cele mai frumoase pasteluri din literatura română printre care este și „Iarna”.

PROBLEMĂ CU PĂCALEALA

Dacă într'un pom sunt 4 păsări și vine un vânător și împușcă una, câte mai rămân?

MURĂ 'N GURĂ

Papa tace îngândurat,
Iară mama stă și plânge
De durere mâna și frânge
Că păiatu'-i e la pat.
Nu poate merge la școală
Că-i bolnav.

Dar de ce boală?

FUGA CONSOANELOR

* A * U * * * * A * * U
* E * AU * A * A * I * * I

Inlocuind stelutele prin consoane, veți găsi un proverb în legătură cu... dentiștii veterinari.

HUMOR

N'A AVUT NOROC

Prostila povestește unui prieten ce i s'a întâmplat în ultima călătorie.
— Inchipue-ți, dragă, m'am așezat în fața unei ferestre, care nu se putea închide și din cauza asta mi-a bătut tot timpul vântul în față!...
— Bine, dar de ce nu ți-ai schimbat locul?
— Cu cine? Că doar eram singur în compartiment!...

CINE TAIE MAI BINE LA PIROANE

Doi mîncinoși se iau la întrecere.
— La noi în sat e cînt de fertil pământul, încât e deajuns să lași să cadă un chibrut pe pământ, pentru că să găsești o întreagă pădure pe locul acela, în anul viitor!

— Asta nu e nimic, pe lângă pământul nostru. Dacă i-a căzut cuiva un nasture dela panta'on pe pământ, va găsi crescute în brazdă, peste cinci zile, un costum de haine nou-nouț.

RASPUNSUL LUI GECĂ

Profesorul: — Știm cu toții că oamicii se hrănesc cu carnea animalelor; dar cu oasele ce fac?
Gică: — Știu eu domn' profesor dacă sunt bine crescuți, le pun pe farfurie!...

LA DOCTOR

DOCTORUL: — Ați luat doctoria?
BOLNAVUL: — Vai, d-le doctor, cum aș fi îndrăsnit! Pe flacon scria: „Tineți flaconul închis ermetic!”

POVESTEA unui SOMNOROS

(Continuare din pag. 9)

trucă am fost atât atât de bun prieten cu tatăl tău, te voi scăpa. De azi înainte, vei fi duhul și împăratul celui mai harnic popor: al flacărilor. Zi și noapte te vei trudi lin greu și nu-ți vei găsi liniștea. Pățania ta să fie de învățătură tu-uror leneșilor!”

Aci, Arduș făcu măhnit și inclină capul. Băeșul îl privi cu milă și recunoștință.

— Ar fi bine, spuse Arduș, ca trista mea poveste, căci eu am fost Arcaban, să fie o învățătură pentru toți leneșii și somnorosii.

Și zicând acestea, se făcu nevăzut.

— Nu voi mai fi niciodată leneș, niciodată!, își spuse băeșul, nfricoșat.

Intr'o zi, când avea mai mult de nvățat, decât de obicei, se sculă în noaptea în cap și se așternu pe lucru.

Arătătorul ceasornicului spuse:

— Ce te vreme s'a sculat azi!

— Cucurigu!, cântă cocoșul. Azi m'a trezit el pe mine.

Buburuzul cu șapte puncte dormea încă pe marginea pernei, iar soarele încă nu răsărise.

— Ce harnic e băeșul!, spuse somnorosă, micuța rază aurie.

— Cirip, cip! Bună dimineața!, ciripi gureșul vrăbioiu.

— Nu e mai leneș decât mine, băeșul! Zum, zum!, făcu albina.

Iar buretele din lighean făcu pe solul de mișcări iuți ca să înălzească puțin apa rece ca ghiata.

Băeșul le răspunse tuturor zvoios și, după ce se spălă pe ochi, se așeză în fala vrafului de cărți, și învățătură.

Bună dimineața, băeș harnic și silitor. Sunt eu, Arduș! Am venit să-ți spun că de mâine voi fi Arcaban, căci Salb mi-a dăruit împărăția, pentru că am izbutit cu povestea mea să fac dintr'un băeș leneș, unul harnic. Acum însă voi lua eu pildă dela tine și nu va fi pe lume împărat mai harnic decât Arcaban și nici împărăție mai bine îngrijită.

— Cirip, cirip, are dreptate omulețul!, se grăbi să răspundă gureșul vrăbioiu.

— Ca băeșul nostru nu mai e nimeni în lume!, îngăimă și buburuzul care tocmai se trezise.

— Sst! Lăsați-l să invecțe, ticăi serios, ceasornicul.

Și se făcu tăcere.

LIA STERIAN

INAINTE

11

